

Απόφαση 431/2018

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Μη νόμιμη άσκηση έφεσης με αποστολή δικογράφου στη γραμματεία μέσω εταιρείας ταχυμεταφορών δεν αποτελεί παραδεκτό τρόπο κατάθεσης αυτού (μειοψηφία) Η θέσπιση διαδικαστικών προϋποθέσεων δεν αντίκειται στα άρθρα 20 παρ. 1 του Συντάγματος και 6 παρ. 1 της Ε.Σ.Δ.Α..

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΣΕ ΕΛΑΣΣΟΝΑ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΥΝΘΕΣΗ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, την 1^η Μαρτίου 2017, με την ακόλουθη σύνθεση : Ανδρονίκη Θεοτοκάτου, Πρόεδρος, Σωτηρία Ντούνη, Μαρία Βλαχάκη, Γεωργία Μαραγκού και Κωνσταντίνος Κωστόπουλος, Αντιπρόεδροι, Γεώργιος Βοΐλης, Βασιλική Ανδρεοπούλου, Ασημίνα Σαντοριναίου, Κωνσταντίνα Ζώη, Γεωργία Τζομάκα, Βιργινία Σκεύη, Βασιλική Σοφianού, Δέσποινα Τζούμα, Ευφροσύνη Παπαθεοδώρου, Κωνσταντίνος Παραθύρας, Αργυρώ Μαυρομμάτη (εισηγήτρια), Κωνσταντίνος Κρέπης και Γεωργία Παπαναγοπούλου, Σύμβουλοι. Επίσης μετείχαν οι Σύμβουλοι Βασιλική Προβίδη, Ασημίνα Σακελλαρίου, Ευαγγελία Σεραφή, Ειρήνη Κατσικέρη και Νεκταρία Δουλιανάκη, ως αναπληρωματικά μέλη. Γραμματέας η Ελένη Αυγουστόγλου.

Γενικός Επίτροπος Επικρατείας : Αντώνιος Νικητάκης, Επίτροπος Επικρατείας, κωλυομένου του Γενικού Επιτρόπου της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο Μιχαήλ Ζυμή.

Για να δικάσει την από 28 Ιουλίου 2014 (αριθμ. κατάθ. .../2014), για αναίρεση της 1396/2014 οριστικής απόφασης του VII Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, αίτηση του ..., κατοίκου Δήμου ..., ο οποίος παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου του Πάνου Ζυγούρη (Α.Μ. Δ.Σ.Α.6216),

κ α τ ά του Ελληνικού Δημοσίου, το οποίο εκπροσωπεί ο Υπουργός Οικονομικών, που παραστάθηκε διά του Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Νικολάου Καραγιώργη.

Με την προσβαλλόμενη απόφαση απορρίφθηκε ως απαράδεκτη έφεση του ήδη αναιρεσείοντος κατά της .../21.9.2011 καταλογιστικής απόφασης του Οικονομικού Επιθεωρητή της Οικονομικής Επιθεώρησης Δυτικής Μακεδονίας.

Με την υπό κρίση αίτηση και για τους λόγους που αναφέρονται σ' αυτήν, ζητείται η αναίρεση της ως άνω απόφασης του VII Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου .

Κατά τη συζήτηση που ακολούθησε, το Δικαστήριο άκουσε:

Τον πληρεξούσιο δικηγόρο του αναιρεσείοντος, ο οποίος ζήτησε την παραδοχή της αίτησης αναίρεσης.

Τον εκπρόσωπο του Ελληνικού Δημοσίου, που ζήτησε την απόρριψη της αίτησης αναίρεσης. Και

Τον Επίτροπο Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, ο οποίος πρότεινε την απόρριψη της αίτησης.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη, με παρόντα τα τακτικά μέλη που έλαβαν μέρος στη συζήτηση της υπόθεσης, εκτός από την Αντιπρόεδρο Γεωργία Μαραγκού, που είχε κώλυμα (άρθρα 11 παρ. 2 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 4129/2013 και 78 παρ. 2 του π.δ. 1225/1981).

**Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Σκέφτηκε σύμφωνα με το νόμο και
Αποφάσισε τα ακόλουθα:**

I. Η υπό κρίση αίτηση για αναίρεση της 1396/2014 απόφασης του VII Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, για την οποία έχει καταβληθεί το προσήκον παράβολο (βλ. το 1936/1.3.2017 διπλότυπο είσπραξης τύπου Α της Δ.Ο.Υ. Δ' Αθηνών), έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα. Επομένως, πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω.

II. Με την προσβαλλόμενη απόφαση κρίθηκε ότι η έφεση του ήδη ανααιρεσίοντος, με την οποία ζήτησε την ακύρωση της .../21.9.2011 καταλογιστικής απόφασης του Οικονομικού Επιθεωρητή της Οικονομικής Επιθεώρησης ..., ασκήθηκε χωρίς την τήρηση της νόμιμης διαδικασίας, που περιοριστικά και αποκλειστικά ορίζεται στα άρθρα 52 και 30 του π.δ/τος 1225/1981.

III. Με την ένδικη αίτηση ζητείται να αναιρεθεί η ως άνω απόφαση λόγω εσφαλμένης ερμηνείας και πλημμελούς εφαρμογής των άρθρων 30, 52 και 46 του π.δ. 1225/1981, όπως οι λόγοι αυτοί αναπτύσσονται ειδικότερα στη σκέψη V της παρούσας.

IV. Στο άρθρο 20 παρ.1 του Συντάγματος ορίζεται ότι: «Καθένας έχει δικαίωμα στην παροχή έννομης προστασίας από τα δικαστήρια και μπορεί να αναπτύξει σ' αυτά τις απόψεις του για τα δικαιώματα ή τα συμφέροντά του, όπως νόμος ορίζει» και στο άρθρο 6 παρ. 1 της Ε.Σ.Δ.Α. ότι: « Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως, δημοσία και εντός λογικής προθεσμίας υπό ανεξαρτήτου και αμερολήπτου δικαστηρίου, νομίμως λειτουργούντος, το οποίον θα αποφασίση, είτε επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως, είτε επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως». Το δικαίωμα για παροχή έννομης προστασίας ασκείται όπως νόμος ορίζει. Συναφώς, στο π.δ. 1225/1981 «Περί εκτελέσεως των περί Ελεγκτικού Συνεδρίου διατάξεων» (Α' 304) ορίζονται τα ακόλουθα: στο άρθρο 52 ότι: «1. Το ένδικον μέσον της εφέσεως ασκείται δια δικογράφου κατατιθεμένου παρά τη Γραμματεία του Ελεγκτικού Συνεδρίου, συντασσομένης σχετικής πράξεως, ή δια κοινοποιήσεως δια δικαστικού επιμελητού εις τον Γραμματέα του Δικαστηρίου. 2. Το ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου ένδικον μέσον της εφέσεως ασκείται νομίμως και δια καταθέσεως εις οιαδήποτε δημόσιαν αρχήν, ήτις υποχρεούται αμελλητί να διαβιβάση τούτο εις το Ελεγκτικόν Συνέδριον. 2 α. Το ένδικο μέσο της έφεσης μπορεί να ασκείται και με ηλεκτρονικά μέσα, εφόσον φέρει προηγμένη ηλεκτρονική υπογραφή ...», στο άρθρο 30 ότι: «1. Περί πάσης υπό αρμοδίου δικαστού ή δικαστικού υπαλλήλου ή άλλου οργάνου επιχειρουμένης πράξεως αφορώσης εις την διαδικασίαν ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου, ενεργουμένης υπ' αυτού ή εν συμπράξει μετ' άλλου οργάνου, συντάσσεται έκθεσις. 2. Η έκθεσις πρέπει να συντάσσεται επί παρουσία των πραττόντων και άμα τη ενεργεία της δι' αυτής διαπιστουμένης πράξεως, να αναφέρει τον τόπον και τον χρόνον διενεργείας ταύτης, το ονοματεπώνυμον και την ιδιότητα του συντάσσοντος οργάνου, του συμπράττοντος και των λοιπών νομίμως παραστάντων και να υπογράφεται υπό πάντων τούτων, αφού αναγνωσθή υπό του συντάξαντος. Εν περιπτώσει αδυναμίας ή αρνήσεως τινός να υπογράψη την έκθεσιν, γίνεται μνεία περί τούτου εν αυτή. 3. Η σύνταξη της έκθεσης μπορεί να γίνεται και με ηλεκτρονικά μέσα.». Από τη συνδυαστική ερμηνεία των ανωτέρω δικονομικών διατάξεων προκύπτει ότι για την άσκηση του ενδίκου μέσου της έφεσης ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου, τόσο κατά καταλογιστικών πράξεων, όσο και συνταξιοδοτικών, παρέχεται η δυνατότητα στο

διάδικο να επιλέξει έναν από τους κάτωθι τρόπους: 1. κατάθεση του δικογράφου στην αρμόδια Γραμματεία του Ελεγκτικού Συνεδρίου και σύνταξη σχετικής πράξης, 2. κοινοποίηση του δικογράφου δια δικαστικού επιμελητή στο Γραμματέα του Δικαστηρίου, 3. κατάθεση σε οποιαδήποτε δημόσια αρχή, η οποία υποχρεούται να διαβιβάσει το δικόγραφο στο Ελεγκτικό Συνέδριο και σύνταξη, επί του διαβιβασθέντος δικογράφου, σχετικής έκθεσης και τέλος 4. με ηλεκτρονικά μέσα, μετά την προσθήκη νέας διάταξης με τα άρθρα 74 παρ.1 και 113 του ν. 4055/2012. Οι ρυθμίσεις αυτές δίνουν στο διάδικο την ευχέρεια να επιλέξει τον τρόπο κατάθεσης που αρμόζει στην περίπτωση του, η εναλλακτική δε δυνατότητα κατάθεσης σε οποιαδήποτε δημόσια αρχή διευκολύνει αυτούς που διαμένουν εκτός της έδρας του Δικαστηρίου. Οι ως άνω διατάξεις, ως δικονομικές, πρέπει να ερμηνεύονται στενά, τούτο δε προκύπτει και από το γεγονός ότι ο νέος τρόπος κατάθεσης δικογράφου ενώπιον δικαστηρίου με ηλεκτρονικά μέσα ορίστηκε ρητά από το νομοθέτη. Από τα ανωτέρω παρέπεται ότι η αποστολή δικογράφου στη δικαστική γραμματεία μέσω εταιρείας ταχυμεταφορών δεν αποτελεί παραδεκτό τρόπο κατάθεσης αυτού, καθόσον ο ταχυμεταφορέας δεν έχει αντιπροσωπευτική εξουσία να ενεργήσει την παράγουσα έννομες συνέπειες νομική πράξη της κατάθεσης. Επομένως, οι προαναφερόμενες διατάξεις είναι σύμφωνες τόσο με το άρθρο 20 παρ.1 του Συντάγματος, όσο και με το άρθρο 6 παρ.1 της Ε.Σ.Δ.Α., οι οποίες δεν αποκλείουν τη θέσπιση διαδικαστικών προϋποθέσεων και τύπων, θεσπιζομένων με δικονομικές διατάξεις, εφόσον συνάπτονται προς την εύρυθμη λειτουργία του Δικαστηρίου, την ανάγκη αποτελεσματικής απονομής της δικαιοσύνης και την επιδίωξη ασφάλειας δικαίου, τηρουμένης σε κάθε περίπτωση, της αρχής της αναλογικότητας και δεν επάγονται την κατάλυση του δικαιώματος παροχής έννομης προστασίας ή την ουσιώδη παρεμπόδιση της άσκησής του. Περαιτέρω, στο πεδίο του δικονομικού δικαίου, το οποίο συντίθεται από τυπικούς κανόνες αναγκαστικού δικαίου, των οποίων η εφαρμογή ελέγχεται από το αρμόδιο δικαστήριο, δεν ενδιαφέρει η ενδιάθετη κατάσταση των διαδικών ως προς την τέλεση ή μη ορισμένης διαδικαστικής πράξης, οπότε η γενική αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης δεν είναι εφαρμοστέα. Τέλος, στο άρθρο 46 του ίδιου ως άνω π.δ/τος, με τίτλο «δικονομικά ακυρότητες», ορίζεται ότι: «1. Η παράβασις διατάξεως, ρυθμιζούσης την διαδικασίαν και ιδία τον τύπον διαδικαστικής τινός πράξεως, επάγεται ακυρότητα, απαγγελλομένην παρά του δικαστηρίου. Α) αν την τήρησιν της διατάξεως, διαγράφη ρητώς ο νόμος επί ποινή ακυρότητος, β) αν δια την παράβασιν χωρή αναίρεσις, γ) εις πάσαν άλλην περίπτωσιν, αν κατά την κρίσιν του δικαστηρίου ή παράβασις προξένησεν εις τον προτείνοντα αυτήν διάδικον βλάβη, μη δυναμένην να επανορθωθή άλλως ή κηρυσσομένης της ακυρότητος. 2. Η ακυρότης απαγγέλλεται κατά πρότασιν του διαδίκου, εφ' όσον δεν επιβάλλεται η αυτεπάγγελτος εξέτασις αυτής υπό του δικαστηρίου ...». Η παράβασις του άρθρου 52 του π.δ/τος 1225/1981 ερευνάται αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο, ως δικονομικό απαράδεκτο, ανεξαρτήτως της συνδρομής ή μη βλάβης στο πρόσωπο των διαδικών και δεν αποτελεί δικονομική ακυρότητα, υπαγόμενη στο ρυθμιστικό πλαίσιο του άρθρου 46 του π.δ. 1225/1981.

V. Στην υπό κρίση υπόθεση, το δικάσαν Τμήμα με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφασή του δέχθηκε ότι η άσκηση του ενδίκου μέσου της έφεσης με άλλον, πλην των περιοριστικά και αποκλειστικά καθοριζόμενων στο άρθρο 52 του π.δ/τος 1225/1981 τρόπων, όπως με αποστολή του δικογράφου ταχυδρομικώς, δεν πληροί τις νόμιμες προϋποθέσεις και καθιστά απαράδεκτη την άσκησή του. Ακολούθως, έκρινε ότι η, επί της έφεσης του αναιρεσειόντος, πράξη κατάθεσης του Γραμματέα του VII Τμήματος δεν φέρει τα απαιτούμενα, κατά το άρθρο 30 του π.δ. 1225/1981 στοιχεία, καθώς το οικείο δικόγραφο απεστάλη ταχυδρομικά μέσω εταιρείας ταχυμεταφοράς και

καταχωρήθηκε στο βιβλίο δικογράφων με αριθμό .../27.12.2011. Έτσι που έκρινε το δικάσαν Τμήμα με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφασή του ορθά, τις οικείες διατάξεις, ερμήνευσε και εφάρμοσε, οι δε λόγοι αναίρεσης με τους οποίους υποστηρίζονται τα αντίθετα είναι απορριπτέοι.

Ειδικότερα, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος ο λόγος αναίρεσης, με τον οποίο προβάλλεται ότι το VII Τμήμα εσφαλμένα ερμήνευσε τα άρθρα 30 και 52 του π.δ. 1225/1981, διότι, υπό το φως των άρθρων 20 παρ.1 και 25 του Συντάγματος και 6 παρ.1 της Ε.Σ.Δ.Α., η κατάθεση της έφεσης από τον ταχυμεταφορέα, ο οποίος προέβη σε αυτήν, για λογαριασμό του αποστολέα - ήδη αναιρεσειόντος, έγινε νομότυπα, συντάχθηκε η έκθεση κατάθεσης, το δικόγραφο καταχωρήθηκε στο τηρούμενο βιβλίο, η παραληφθείσα δε συνυπογραφή του ταχυμεταφορέα, από την έκθεση αυτή, ανάγεται στην αποκλειστική ευθύνη της Γραμματείας του Τμήματος. Τούτο δε, διότι οι διατάξεις αυτές ορίζουν αποκλειστικά τους εναλλακτικούς τρόπους κατάθεσης του δικογράφου ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου, μεταξύ των οποίων και η δυνατότητα κατάθεσης σε οποιαδήποτε δημόσια αρχή, για όσους διαμένουν μακριά από την έδρα του Ελεγκτικού Συνεδρίου, όπως ο ήδη αναιρεσειών, αποκλεισμένης της ταχυδρομικής αποστολής δικογράφου μέσω εταιρείας ταχυμεταφορών. Ομοίως, απορριπτέος είναι και ο προβαλλόμενος ισχυρισμός του αναιρεσειόντος, αναφορικά με τις πλημμέλειες της συνταχθείσας έκθεσης κατάθεσης ως προς την έλλειψη της υπογραφής του παραδώσαντος το οικείο δικόγραφο ταχυμεταφορέα, ως ερειδόμενοι επί εσφαλμένης προϋποθέσεως, διότι δεν υπήρξε κατάθεση δικογράφου, αλλά εισκόμισή του στη γραμματεία δια ταχυμεταφορέα. Επίσης, ο αναιρεσειών προβάλλει ότι το δικάσαν Τμήμα με ελλιπείς αιτιολογίες διέλαβε κρίση περί της μη συνδρομής των υπό του νόμου διαδικαστικών τύπων της κατάθεσης δικογράφου. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος ως αλυσιτελής, καθόσον η απορριπτική κρίση της προσβαλλομένης στηρίζεται στη μη νομότυπη άσκηση της έφεσης και όχι σε τυχόν ελλείψεις της πράξεως κατάθεσης.

Περαιτέρω, ο αναιρεσειών προβάλλει ότι κατά παράβαση των προαναφερόμενων διατάξεων του Συντάγματος και της Ε.Σ.Δ.Α., το δικάσαν Τμήμα έκρινε ως μη νομίμως ασκηθείσα την έφεσή του, αν και κατά την προδικασία δημιουργήθηκε σ' αυτόν η εύλογη και δικαιολογημένη πεποίθηση περί νομότυπης κατάθεσής της, λόγω της παραλαβής του δικογράφου από τη Γραμματεία, τη σύνταξη έκθεσης κατάθεσης, την εγγραφή στο βιβλίο δικογράφων, τον ορισμό δικασίμου από τον Πρόεδρο του Τμήματος και την επίδοση κλήσεως στον εκκαλούντα. Ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος διότι, όπως αναφέρεται στη σκέψη IV της παρούσας, στο πεδίο του δικονομικού δικαίου δεν ενδιαφέρει η ενδιάθετη κατάσταση των διαδίκων ως προς την τέλεση ή μη ορισμένης διαδικαστικής πράξης, οπότε η γενική αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης δεν μπορεί να εφαρμοστεί.

Προβάλλεται ακόμη ότι η απόρριψη της έφεσης ως απαράδεκτης συνιστά δυσανάλογη κύρωση σε βάρος του αναιρεσειόντος, ο οποίος επεδίωξε την επί της ουσίας εκδίκασή της, παριστάμενος δια πληρεξουσίου δικηγόρου κατά τη συζήτησή της, ενώ παραβιάζεται και το άρθρο 46 του π.δ. 1225/1981, αφού δεν προέκυψε δικονομική βλάβη του αντιδίκου. Και οι λόγοι αυτοί πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι αφενός γιατί ο θεσπισθείς ως αποκλειστικός δικονομικός τύπος άσκησης έφεσης, όπως κρίθηκε με την αναιρεσιβαλλομένη δεν αντίκειται στη συνταγματική αρχή της αναλογικότητας, αφετέρου ο κανόνας του άρθρου 52 του π.δ. 1225/1981 ερευνάται αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο, ανεξαρτήτως της συνδρομής ή μη βλάβης στο πρόσωπο των διαδίκων και δεν συνιστά δικονομική ακυρότητα.

VI. Μειοψήφησαν η Πρόεδρος Ανδρονίκη Θεοτοκάτου και οι Σύμβουλοι Βασιλική Ανδρεοπούλου, Ασημίνα Σαντοριναίου, Βασιλική Σοφιανού, Δέσποινα

Τζούμα, Ευφροσύνη Παπαθεοδώρου και Γεωργία Παπαναγοπούλου, οι οποίες διατύπωσαν την ακόλουθη γνώμη:

A. Από τις διατάξεις των άρθρων 20 παρ. 1, 94, 95 και 98 του Συντάγματος συνάγεται η γενικότερη υποχρέωση του νομοθέτη να εξασφαλίζει τη δυνατότητα πλήρους και αποτελεσματικής έννομης προστασίας έναντι των εκτελεστών πράξεων των διοικητικών αρχών, υποχρέωση που απορρέει και από τις διατάξεις του άρθρου 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ επί υποθέσεων αστικής, κατά την έννοια της Σύμβασης, φύσης, όπως η επίδικη, που έχει προεχόντως χρηματικό αντικείμενο (πρβ. αποφ. ΕΔΔΑ της 12.4.2006 «Martinie κατά Γαλλίας», σκ. 26 και 30). Στο πλαίσιο αυτό και ενόψει της κατ' αρχήν ευχέρειας του νομοθέτη να θέτει συμβατούς προς τις ανωτέρω ρυθμίσεις περιορισμούς στο δικαίωμα πρόσβασης στο Δικαστήριο, στο βαθμό που υπηρετούν θεμιτό σκοπό και δεν διαταράσσουν τη δίκαιη ισορροπία μεταξύ του υπηρετούμενου σκοπού και του δικαιώματος έννομης προστασίας (πρβ. ΕΣ Ολομ. 3405/2015, 4327, 4328/2013, 403/2010, ΣτΕ 136/2013, 2969, 1266/2011, αποφ. ΕΔΔΑ της 16.11.2000 «Κούτρας κατά Ελλάδος», της 12.1.2006 «Γρυπαίος κατά Ελλάδος», της 28.5.2009 «Τσελίκα - Σκούρτη κατά Ελλάδος» και της 12.10.2007 «Stankov κατά Βουλγαρίας», σκ. 57, απόφ. ΔΕΕ της 6.10.2015, C- 61/14, “Orizzonte Salute — Studio Infermieristico Associato κατά Azienda Pubblica di Servizi alla persona San Valentino — Città di Levico Terme” σκ. 73), με το άρθρο 52 του π.δ/τος 1225/1981 ρυθμίζεται ο τρόπος άσκησης της έφεσης ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου και ειδικότερα προβλέπεται ότι το εν λόγω ένδικο βοήθημα ασκείται, πλην άλλων, με την κατάθεση του οικείου δικογράφου στη γραμματεία του Δικαστηρίου. Για την κατάθεση αυτή συντάσσεται από τον αρμόδιο δικαστικό υπάλληλο σχετική πράξη επί του σώματος του δικογράφου, η οποία πρέπει να διαλαμβάνει τα αναφερόμενα στο άρθρο 30 του π.δ/τος 1225/1981 στοιχεία, μεταξύ των οποίων το ονοματεπώνυμο εκείνου που κατάθεσε το δικόγραφο, υπογράφεται δε από τον υπάλληλο που το παρέλαβε και εκείνον που το κατέθεσε, ενώ το δικόγραφο καταχωρείται στο σχετικό βιβλίο που τηρείται στη γραμματεία του Δικαστηρίου. Εξ άλλου, κατά την έννοια των ως άνω δικονομικών διατάξεων που διέπουν την άσκηση της έφεσης, ερμηνευόμενων υπό το φως των άρθρων 20 παρ. 1 του Συντάγματος και 6 παρ. 1 της Ε.Σ.Δ.Α., η κατάθεση του εισαγωγικού αυτού ενδίκου μέσου μπορεί να γίνει είτε από τον εκκαλούντα αυτοπροσώπως, είτε από πληρεξούσιο δικηγόρο του, είτε από τρίτο πρόσωπο που ενεργεί για λογαριασμό των ανωτέρω, χωρίς να απαιτείται προς τούτο η παροχή εξουσίας προς αντιπροσώπευση. Τέλος, η παράβαση των προαναφερόμενων διατάξεων που ρυθμίζουν την προδικασία της έφεσης συνεπάγεται ακυρότητα (άρθρ. 46 π.δ. 1225/1981) και το Δικαστήριο οφείλει και αυτεπαγγέλτως να απορρίψει την έφεση (πρβ. ΑΠ 2197/2009, 819/2008, 368, 1332/2007).

B. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την πράξη κατάθεσης που συντάχθηκε επί του δικογράφου της έφεσης, η οποία αποτελεί διαδικαστικό έγγραφο και είναι ευθέως ελεγκτή από το αναιρετικό Δικαστήριο (πρλ. ΣτΕ 3487/2007), το εν λόγω δικόγραφο «περιήλθε» στη γραμματεία του VII Τμήματος «μέσω ιδιωτικού ταχυδρομείου», με αποστολέα τον αναιρεσιόντα, στις 27.12.2011, «παραλήφθηκε» από τον υπάλληλο του Ελεγκτικού Συνεδρίου ..., ο οποίος συνέταξε και υπέγραψε τη σχετική πράξη κατάθεσης, καταχωρήθηκε δε στο σχετικό βιβλίο δικογράφων και έλαβε αριθμό 96/2011. Κατά τη συζήτηση της έφεσης στη δικάσιμο (22.10.2013) που είχε ορισθεί με πράξη της Προέδρου του Τμήματος, ο αναιρεσιών παραστάθηκε με δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου του Φωτεινής Πάλλα - Κουβέλη, σύμφωνα με το άρθρο 133 παρ. 2 του ΚΔιοικΔικ. Περαιτέρω, στην ανωτέρω πράξη κατάθεσης δικογράφου δεν αναγράφεται το όνομα του προσώπου που κατέθεσε το δικόγραφο, ούτε υπογράφεται από αυτόν, πλην όμως δεν γίνεται μνεία σ' αυτήν ότι ο υπάλληλος

της εταιρείας ταχυμεταφορών που παρέδωσε το δικόγραφο στη Γραμματεία του VII Τμήματος αδυνατούσε ή αρνήθηκε να υπογράψει την εν λόγω πράξη (βλ. άρθρο 30 παρ. 2 εδάφ. τελευταίο του π.δ/τος 1225/1981). Το VII Τμήμα που δίκασε, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφασή του, έκρινε ότι η κατά τον προαναφερόμενο τρόπο άσκηση του εν λόγω ενδίκου μέσου έγινε κατά παράβαση της νόμιμης διαδικασίας που περιοριστικά και αποκλειστικά καθορίζουν τα άρθρα 52 και 30 του π.δ/τος 1225/1981 και, ακολούθως, απέρριψε, για το λόγο αυτό, την έφεση ως απαράδεκτη. Ενόψει αυτών, με την ως άνω εκφερθείσα κρίση του το δικάσαν Τμήμα, υιοθετώντας, κατά την ερμηνεία και εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 52 και 30 του π.δ. 1225/1981, μια εξαιρετικά τυπολατρική, υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις, προσέγγιση της διαδικασίας άσκησης της έφεσης, στέρησε από τον ήδη αναιρεσιόνοτα το δικαίωμά του για πρόσβαση σε δικαστήριο και παροχή έννομης προστασίας με την κατ' ουσίαν εξέταση της υπόθεσής του, παραβιάζοντας τα άρθρα 20 παρ. 1 του Συντάγματος και 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ. Και τούτο, διότι η κατάθεση της έφεσης ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου δεν απαιτείται να γίνει από δικηγόρο ή τον ίδιο τον εκκαλούντα, αλλά μπορεί να γίνει και από άλλο πρόσωπο που ενεργεί για λογαριασμό του, χωρίς να απαιτείται προς τούτο να έχει παρασχεθεί εξουσία προς αντιπροσώπευση, το γεγονός δε ότι στην πράξη κατάθεσης που συνετάγη επί του δικογράφου της έφεσης του ήδη αναιρεσιόνοτος δεν αναγράφεται το όνομα του καταθέτοντος προσώπου, ούτε η πράξη αυτή φέρει την υπογραφή του, ανήκει στην αποκλειστική ευθύνη των οργάνων της γραμματείας που νομιμοποιούνται να παραλάβουν το δικόγραφο, ενώ από την παράσταση του ήδη αναιρεσιόνοτος με δήλωση της πληρεξουσίας του δικηγόρου, κατά τη δικάσιμο που ορίστηκε για τη συζήτηση αυτής, συνάγεται η σοβαρή πρόθεσή του ν' ασκήσει την εν λόγω έφεση. Διαφορετική ερμηνεία και εφαρμογή των ως άνω δικονομικών διατάξεων, λαμβανομένης υπόψη της βαρύτητας της κύρωσης (μη εξέταση της υπόθεσης κατ' ουσία), της ιδιαιτερότητας της διαδικασίας ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου (ένας βαθμός ουσιαστικής κρίσης με δυνατότητα άσκησης μόνο του ενδίκου μέσου της αναίρεσης) και της φύσης της κρινόμενης υπόθεσης (διαφορά από την επιβολή καταλογισμού σε βάρος του αναιρεσιόνοτος ύψους 47.631,05 ευρώ), συνεπάγεται περιορισμό στο δικαίωμά του για πρόσβαση σε δικαστήριο δυσανάλογο σε σχέση με τον επιδιωκόμενο με τις εν λόγω διατάξεις σκοπό, που συνίσταται στην εξασφάλιση της γνησιότητας του δικογράφου και στην απόδειξη της ημερομηνίας κατάθεσής του. Κατά συνέπεια, ο σχετικός λόγος αναίρεσης παρίσταται βάσιμος και, συνακόλουθα, η ένδικη αίτηση αναίρεσης πρέπει να γίνει δεκτή και ν' αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση. Πλην, όμως, η γνώμη αυτή δεν κράτησε.

Κατά τη γνώμη της Αντιπροέδρου Μαρίας Βλαχάκη, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πάσχει ελλείπει νομίμου βάσεως και πρέπει να αναιρεθεί, κατά παραδοχή του οικείου λόγου αναίρεσεως, ορθώς ερμηνευομένου, καθόσον το δικαστήριο της ουσίας δέχθηκε μεν ότι «η επί της ένδικης έφεσης πράξη κατάθεσης στη Γραμματεία του VII Τμήματος δεν φέρει τα απαιτούμενα κατ' άρθρο 30 του π.δ. 1225/1981 στοιχεία, καθώς το κρινόμενο δικόγραφο απεστάλη ταχυδρομικά μέσω εταιρείας ταχυμεταφοράς και καταχωρήθηκε στο βιβλίο δικογράφων του VII Τμήματος με αριθμό 96/27.12.2017», δέχθηκε δηλαδή ότι συντάχθηκε πράξη καταθέσεως του δικογράφου, παρέλειψε όμως να διαπιστώσει και να εκθέσει τα ελλείποντα κατ' άρθρο 30 του π.δ/τος 1225/1981 στοιχεία της εκθέσεως που συντάχθηκε περί της καταθέσεως, δεδομένου μάλιστα ότι κατά το προαναφερθέν άρθρο 30 παρ. 2 εδάφ. τελευταίο, σε περίπτωση που ελλείπει η απαιτούμενη υπογραφή του συμπράττοντος με το συντάσσον όργανο και όλων των νομίμως παραστάντων προσώπων, αυτή δύναται να αναπληρωθεί αν γίνει μνεία στην έκθεση περί της τυχόν αδυναμίας ή αρνήσεως κάποιου να υπογράψει.

VII. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω και μη υπάρχοντος άλλου λόγου αναίρεσης, η ένδικη αίτηση πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη και να διαταχθεί η κατάπτωση υπέρ του Δημοσίου του κατατεθέντος παραβόλου αναίρεσης (άρθρα 73 παρ. 4 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο, ν. 4129/2013, Α' 52).

Για τους λόγους αυτούς

Απορρίπτει την, από 28.7.2014, αίτηση του ...για αναίρεση της 1396/2014 οριστικής απόφασης του VII Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Και

Διατάσσει την κατάπτωση υπέρ του Δημοσίου του κατατεθέντος παραβόλου αναίρεσης.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα, στις 18 Οκτωβρίου 2017.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ ΘΕΟΤΟΚΑΤΟΥ

Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
ΑΡΓΥΡΩ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΓΛΟΥ

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στις 7 Μαρτίου 2018.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ ΘΕΟΤΟΚΑΤΟΥ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΓΛΟΥ